

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΡΥΔΙΕΣ

Στό θυμητικό έκεινον πού τόν ἐγγράμμον μὲνε ἀλημονήτος. Μοναδικός και ἀλήγητος. Στὴν ἀρχή, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλης θυμώνανε μὲ τ' ἄσπλα φερσιμάτια του, μὲ τὴν ἀνώμαλη ζωὴ πού ἔκανε ὄχι μόνον στὴν ἔξνησιὰ, ἀλλὰ και ἀνάμεσά τους—μιά ζωὴ

πού ἦτανε σάν προσβολὴ στὴν πατριωπαρίδοτὴ ἠθική του τόπου... Στὴν ἀρχὴ λοιπόν σκανταλιστήσαν, σιγα-σιγὰ ὄμως τὸν ἐσυνήθισαν, τὸν ἐπῆραν «γιά μουλό» και διασκέδαζαν μὲ τὰ καμμάτια του.

Κ' ἦταν, ἀλήθεια, τύπαρος ὁ Κώστας ὁ Γκάμπαρης. Ψηλός, ξερακιανός, ζουριμένος σαν Ἑγγλέζος—σὲ ἐποχὴ μάλιστα πού τὸ Ἑλληνοπρόστατο μουσιὰ καλλιργότανε σάν ἔθνικὸ ἄνθος—μὴ λογαριάζοντας τὰ ἐξήγητα χρονία του, ἐξοβιάζοντας ἀσυλλόγησια τὴ σημαντικὴ περιουσία πού εἶχε κληρονόμησει σὲ ὄμηρη ἡλικία, ὁ Γκάμπαρης ταξίδευε ὄλον τὸν ἄλλον χρόνον στὴν Ἐθωπὴ γλεντώνοντας μὲ τις γυναῖκοὺλες πού ἦταν τὸ μεγάλο του πάθος, και τὸ χειμῶνα ἐρχότανε νὰ τὸνε περάσῃ στὴν ἐπαρχία. Αὐτὴ ἦτανε μιά ξεχωριστὴ ἰδιοτροπία του.

Μιά κάποιον γενική μόρφωση δὲν τοῦλεικε. Εἶχε μάλιστα «ἐπι μακρόν διατελέσει»—ὄλος τὸ ἄρσεα νὰ λέγῃ—πρόξενος τῆς Ἑλλάδος σὲ διάφορες χώρες. Μιλοῦσε τὰ Γαλλικὰ σὰ γλώσσα του και συνήθιζε ν' ἀνακινεῖ γαλλικὴ φράσεις και πρὸ πάντων βρισκῆς, στὴν κοῦβεντα του. Ὡς τόσο καχιτόνος διὲ εἶχε τὴν καταγωγή ἀπὸ πάλαι βενετσιάνικη οἰκογένεια...

Μὲ τὰ ποσοβρόχια, μόλις χανότανε τὸ τελευταῖον χειμῶνα, νάτος αὐτός στὴν ἐπαρχία. Ἴσως, κοινοῦτος, κομποῦς, βγαλμένος ἀπὸ τὸ κοῦτι, μὲ τὴν αἰωνία οὐδέξια τὸν Γαλλικὴν παρὰσμου στὴ μπουτιονέρα, και ὄχι μόνος. Ποτὲ μόνος. Κάθε χρόνο ἔφερνε και τὸ ταῖρι του, τὴ «νιὰμ ντὲ κομπανι» του, ὄπως ἔλεγε! Καί τῃ συντροφισσά του ἦτανε πάντα ξένη: Γαλλίδα, Γερμανίδα, Ἰσπανίδα, Ρωσίδα,—Ἑλληνίδα ποτέ. Ἡ Ἑλληνίδες ἦσαν γι' αὐτὸν «βρωμερὰ ζῶα», σὰλ μπετ' ὄπως τις ἐγαχακτιζόσε ἀνανακτισμένους...

Μισὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, πλάγι στὴ πλατεῖα δεντροσιτιζία μὲ τις γερικὲς πιπεριές, εἶχε τὴν παρὸ κῆ τὸν βίλλα ὁ Γκάμπαρης, μέσα σ' ἕναν ἀπέραντὸ κῆπο ἀπὸ καρυδιές κ' ἄλλα δέντρα. Ἡ βίλλα εἶχε ἕνα μακρὸ λακκοῦ στὴν πρόσφογὴ τῆς κ' ἦταν ὄχι σκεδαμένη ἀπὸ πυκνόφυλλο κισσὸ καὶ βοκαμπλιές. Μεγάλια ποτινία και σάφους φώλιαταν μέσα στους ἀποκαμῶτους τὸν ἀνιδεντριδῶν αὐτῶν, πού ὁ Παναγὸς, ὁ ἡλίθιος νερό ὑπὲρῆτης τῆς βίλλας, τις ἔκανε καμιά φορὰ μὲ τὰ χέρια του, γελώντας χαζὰ, και τις ἔφηνε πάλι νὰ σαφροφάλοσσην στὸν τοῖχο... Τὰ ποτινία ὄμως τῆπνεγε μέσα σὰ σάπια νερὰ μιά; στέφνας πού ἦταν στὴ μέση τοῦ περβολοῦ.

Πίσω ἀπὸ τὸ βορεινὸν τοῖχο τῆς βίλλας βρισκόταν τὸ νεκροταφεῖο, μὲ τὰ κυπαρίσσια του, φυτεμένα ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια. Καί λίγο πὸ πέρα, στο νοβρωμὸ ἐνὸς μικροῦ λόφου, τὸ πέτρινον λιοντάρι, σκαλιγμένο ἀπὸ γυλιτὴ Βανουρῶ, ἔβάνω ἀπὸ τὰ μνήματα τῶν συμπατριωτῶν του, «ἰν ἔτνεραν μεμῶριμα».

Σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὰ μονότονο, σ' αὐτὸ τὸ ἀπελπιστικὰ μελαγχολικὸ τοπίο, ἔφερνε κάθε χινοπῶρο τὴν μαντῆ τῆς νάθε χρονιάς, τὸ ἀκούροστο γεροντοπαλλῆκαρο! Καί νάθε φορὰ ἄλλης ἐνικότητας. Ὅλες τις σιματιές γιωσιτῶν και ἀγγώσιτων κρατῶν, ἔθνων, φιλῶν. Ἀκόμη και Φελλάγα ἔφερε ὀπὸ τὴν Αἰγύπτου. Ἦτανε μιά ὄμορφη γυναίκα, μὲ σικιστὰ μυγδαλωτὰ μάτια, βαρμμένα στις ἄρες μὲ κόξα, μὲ πυκνὰ φρύδια κ' ἕνα σῆμα γατακόκκινον και σαρκῶδες. Κάτω, στα σπῆρα φοροῖσε βροχολοῖσια. Στὸ κεφάλι τῆς ὄσλι κροσσῶτο. Ἦτανε μεγαλόκορμη και ντρίτα σὰ γοργῶνα καρροβιῶ, πού ὄταν τὴν εἶδε ὁ Παναγὸς γούλωσε τὰ μάτια σὰ βῶδι.

— Ἐμπρός, κοσόν, τοῦ φῶναξε ὁ ἀφεντικὸς του, πάρε τις βαλίτσες τῆς μαντῆμ!

Και δίνοντας τὸ μπράτσο του στὴ γυναίκα, εἶπε:

— Ἀλλόν, μαντῆμ!

Ἡ Φελλάγα σήκωσε τὸ κεφάλι και καθὼς εἶδε ἀπάνω τῆς κατακόρφο τὸ βουδι μὲ τὸ βενετσιάνικὸ κάστρο του, στάθηκε σατισμένη. Δὲ φαινόνταν εὐχρητισμένη ἀπὸ τὸν τόπο. Ὅσθε ἀπὸ τὴ βίλλα ἔμεινε ἐνθουσιασμένη, στὴ μοναξιά και τὴ μονοτονία, ἡ κόρη τοῦ γλεντιοῦ... Τὸ γεροντοπαλλῆκαρο δὲν ἤθελε νὰ πῆ πού τὴν εἶχε πεθύρη και πῶς τὴν κατόφερε νὰ τὸν ἀκολουθῆσῃ. (Ἀργότερα γίνηκε γνωστὸ πῶς τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα σαντάν τοῦ Κάξιε).

Ἡ Φελλάγα δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ μαζί του. Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς βδομάδες τοῦφυγε μὲ τὸν καπετάνιο ἐνὸς Ὀλλαντεζικοῦ παποριού, πού εἶχε ῥθει νὰ φορτώσῃ καπνὰ. Ὅταν κατάλοβε τὸ φρενὸ τῆς ὁ Γκάμπαρης, ἦταν ἀργά. Τὸ Ὀλλαντεζικὸ εἶχε σαλπορεῖ. Ὁ Γκάμπαρης εἰτρεξε σὸν λιμενοβραχίονα και καθὼς τὸ παπορὶ προσπερνοῦσε, εἶδε τὴ Φελλάγα του μὲ τὸν καπετάνιο πλάι-πλάι στὴ γέφυρα και νὰ κοιτάζουσαν κατὰ τὸ μέρος της, σίγουρα κοροιδευτικά! Σὲ μιά στιγμὴ μάλιστα ἡ Φελλάγα σήκωσε τὰ χέρια της και τοῦστειλε δύο ρομπεῖκα γάσκελα! Ἀύσπερα ἀπὸ τὸν καὶ τὸν γεροντοπαλλῆκαρο, πῆγε στὸ σπίτι του και τσάκισε τὸν Παναγὸν στὸ ξύλο.

Μιὰν ἄλλη χρονιά—ἦταν ὄμως καλοκαιρὶ ἀκόμη—ὁ Γκάμπαρης γύρισε ἀπὸ τὴν Ἐθωπὴ συντροφισμένος μὲ μιά... Γαπωνέζα, πού τὴν εἶχε φερθεῖ σὰ θάλα νερὰ ἐνὸς Παρισινοῦ κομπορε. «Ζακοντὲν βερτιμπλ!» ὄπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, μὲ καμιά. Ἦταν, ἀλήθεια, μιά κοντὴ, λιγνοκάμνητη γυναίκοῦλα, μὲ λοξὰ ματάκια, σὰ χῆρες. Ὁ Γκάμπαρης ἦτανε ἐστρελλωμένος μαζί της, τὴν ἔλεγε «μουρμὸς μου», και τὴν ἐσοργῶνιζε στὸ μεγάλο περβόλι, κρατώντας τὴν πολλὲς φορὲς στὴν ἀγκυάλια του, σάν κούκλα. Ἡ μικροῦλα μουρμὸς ἦταν, ἀλήθεια, χορτομένη μὲ τὸ ζωγραφισμένον κισμὸν τῆς, ἡ τὸ πεντιούρι, πάντα καλοχτενισμένη, μὲ μιά μεγάλη Γαπωνεζικὴ χτένια σὰ μαλλιά, και παρφομαρισμένη.

Μὰ θάλεγε κανεὶς πῶς αὐτὴ τοῦ βγῆκε πολὺ ρομαντικὴ. Ἀναστῆναξε ἀπὸ τὸ πρῶθ ὄψ, στὸ βροδῶ, ἔβριετα σιασιζόνανε τὰ φαντάσματα τοῦ γεροντικοῦ νεκροταφεῖου, κ' ἔβλεπαι ἀπορηγορητὰ γιὰ τὴν ἀνοησία πού ἔκανε ν' ἀκλουθῆσῃ τὸ φίλο τῆς σὲ τούτῃ τὴ μακρινὴ χώρα πού τὴ φανταζότανε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου. Εἶχε χάσει τὰ νερὰ τῆς ἡ δόλια, φοβότανε νὰ ἐξμυτινῆ μονάχη ἀπὸ τὸ περβόλι. Μὰ κ' ἂν ἤθελε, ἴσος δὲ θὰ μοκροῖσε, γιὰτὶ ὁ Παναγὸς θημιότανε τὸ μπερνετῆρι πού εἶχε φρεῖ ἐξ αἰτίας τῆς Φελλάγας, κ' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε τὰ μάτια του τέσσερα...

Ὅταν μπῆκε γιὰ καλὰ τὸ χινοπῶρο, τὰ καρυδιόφυλλα ἀρχισαν νὰ πέφτουσαν, τὰ κυπαρίσσια βογγούσαν κάτω ἀπὸ τὰ καμουσιόσια τῆς βροχῆς, κ' ὄλο τὸ γύρω τοπίο πῆρε στὴν πὶ ἀξιοσφρητὴνη ὄμη, ἡ μικροῦλα ἡ μουρμὸς βῆκε τὴν ἔσθι ἀβάσταχτη. Παραποτιότανε Γαπωνεζικὰ στὸν Παναγὸ και Γαλλικὰ στὸ φίλο της. Ὁ πρώτος κοουνοῖσε τὸ κεφάλι, τῆς ἔλεγε «Ντὲν καταλαβῶνε», κ' ἀπὸ μέσα του μουρμουρίζε: «Ἄμ δὲ μὸς ἔξελιστρεῖς ἐσὺ, γιὰ νὰ μὲ ρένη πάλι τ' ἀφεντικὸ στὸ ξύλο», ἡ δεχτινόντο, τὴν πλάτη του, ἔκανε τὴ σχετικὴ μὲ τὸ ξυλονόσημα παντομίμα... Μὰ ὄταν γύριξε ἀπὸ τὴν πόλη ὁ Γκάμπαρης, τῆς ἔκανε ἕνα σαρὸ χῶδια, λέγοντις τῆς διὲ γλιγνορα θὰ περάσῃ ὁ χειμῶνας και θὰ ξαναπάνε στὴ Ριβιέρα, στὸ Παρισι, στὸ «Μουλιὲν Ρουῖ», στὸ γλεντι, και τὴ γεμῆσε φιλιὰ, πού ἡ μικρὴ ἀπογοητευμένη τῆρικοσε σαχλά, ὄπως ὄλα γῆρω τῆς...

Εἶχε σουρῶσει πλὴ ἡ δόλια, εἶχε μεινεῖ πετοῖ και κόκκαλο... Ἐνα βροδῶ,—ἦταν Δεκτεμῆρης—τὴν ἔπασσε ἡ βροχὴ σὲ μιά ἀκρὴ τοῦ ἀπέραντου κῆπου. Δὲ σημάθηκε νὰ μῆ σπῆτι. Καθισμένη ἦταν ἐναντὶνον πάγκο, ἔμεινε κει πολλὴ ὄρα και δέχτηκε ὄλο τὸ νερὸ στὸ κορμὴ τῆς.

Ποῦνιότανε και σὲ λίγες μέρες πέθανε. Ἐπειδὴ δὲν ἦτανε χριστιανὴ, λέει, ὁ Δεκτεμῆρης ὁ Νικανδρὸς δὲν ἔδωκε νὰ τὴνε θάψουσαν στὸ νεκροταφεῖο. Πῆρε λοιπόν τὴν ἀξία ὁ Παναγὸς και μουρμουρίζοντας ἀκατανόητα πράματα, τῆς ἀνοῖξε ἕνα λάκκο σὲ μιά παρῶριστη γωνία τοῦ περβολοῦ, ἔφριετα στὴν ἀποθήκη πού ὄρωριζαν κοῦτσουρα γιὰ τὸ τζάκι και κοπριές γιὰ τὰ παρτέρα.

Μὰ ὡς τόσο ἕνας εὐκαταῖτος ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀίχνη τὸν ἴσμο του ἐπάνω στὸν τάφο τῆς μικρῆς Γαπωνεζῆς, πού τῆς ἦταν γαρφτὸ νὰ μῆν ἔσασθῆ τὸ κόκκινα φῶτα του «Μουλιὲν Ρουῖ».

— Σὰ σ' ἐ λὲ βῶμ, μουρμουροῖσε ὁ Γκάμπαρης, και τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία...

Τὸ χινοπῶρο ξαναγύρισε πάλι ὁ Γκάμπαρης. Τῆ φορὰ τούτῃ ἔφερε μαζί του μιά ροδοκόκκινη γυναίκα, γεμάτη ὕγια, μιά Ρουμῶνα. Ἦταν ἕνα καλὸ ἀνθρώπονον ζῶο, στὰ τριάντα του. Ὁ ὄσκαρς ἐξελεξιάνω ἀπὸ τὴν τραχιλιὰ της και τὰ κοντὰ μαυνικα. Ἐκανε ἕνα περσάτημα ἀργὸ και λιγνιστικὸ, σὰ σέλιπ καλοφοροτωμένο στὰ νερὰ τοῦ Δουναβῆ. Ὁ Παναγὸς τὴν ἔβλεπε και τρέχανε τὰ σῆλια του.

Μὰ ἡ Ρουμῶνα δὲν ἔφτανηκε σάν τις ἄλλες φορισμένη ἡ σατισμένη. Ἀπὸ τὴν κῶπητῃ σιματῆ κυριαρχίσε μέσα στὴ βίλλα τοῦ παραλῆ φίλου τῆς, κ' ὕστερα στὴν

πόλη... Πήρε δρόμο. Κατέβηκε μόνη της στην προκυμαία—μια μέρα που ο Γκάμπιαρς έλειπε στο κυνήγι—πήκε στο μεγάλο καφενείο και διάταξε καρφέ και ναργιλέ! Αυτή τη φορά το σκάνταλο περνούσε τά δόξα. Άκούστηκαν μουρμούρες σε βάρος του ξανα-μορμένου που έσπαζε κάθε δεσμό με την ήθικη του τόπου... Μά-ως τόσο ή Κιβούτσα, άδιαφορώντας για τις ματιές που την έσαύ-τεσαν, ήπιε με άγχιές ρουφηξίες το καφρεδάκι της, γουργούρισε το ναργιλέ της, και ύστερα, σά φρεγάδα σηματολόγησε, με τον πέλο της άνεμίζομενο, σημάχθηκε και πήγε σπίτι.

Την άλλη μέρα που ο Γκάμπιαρς έμαθε το κάμωμά της, άνοιξε μαζί της καυγά. Τό γεροντοπαλλήκαρο θυμόσε στα σωστά και θέλησε να σηκώσει χέρι άπάνω της! μά ή Ρουμάνια ήτανε πιο γε-ροδόναμη, και άκούστηκαν κάτι σκαμπίλια που έκαναν τον Πανα-νό να τρυπήσει στο κελλάρι φοβισμένος. Ήταν ή πρώτη φορά που ο Γκάμπιαρς έτρωγε έξω από γυναίκα, και με τρόμο του κατάλα-βε ότι αυτή τη φορά βήκε το μάστορά του. Να πάρ' ή όργή! Νάσου τώρα κ' έρωτερμένος!

Ή Κιβούτσα, που τούχε πια βρει τό σφυγμό, τόν έσουρνε από τη μύτη. Κάθε μέρα είχανε καυγάδες... Ύστερ' άρχισε να του κόνιζε και άπιστιές. Κατέβηκε μέρα-μεσημέρι στην πόλη και συ-ναντούσε κάποιον έξωματικό του Πυροβολικού, έναν άντρακάκι ί-σαμε κεϊ πάνο, που όταν συναντιότανε με τό Γκάμπιαρση έστρη-βε τό μουστάκι του και χτυπούσε προκλητικά τό μαστίγιο στη μπότα. Στο τέλος ο Γκάμπιαρς κατάλαβε πώς είχε πια γίνει ρε-ζιλής στον τόπο.

— Φτάνει, Κιβούτσα, της ειπε ένα βράδυ, αύριο φεύγουμε για την Άθήνα, κ' από κει για έξω.

— Εγώ θά μείνω! Δέν πάω πουθενά! έδήλωσε ή Ρουμάνια και άρχισε να τόνε βρίζη σε δυό γλώσσες: Γαλλικά και Ρουμάνι-κα, άνακατεύοντας και λίγα ρωμέικα. Μά όταν «αυτό τό γκαίνι-τόπου» ο Γκάμπιαρς της έδήλωσε σταθερά ότι θά κλειδώση τη βίλλα και θά φύγη μόνος του, ή Κιβούτσα, που ήξερε ότι ο άξω-ματικός δέν θά την έκρατούσε, αναγκάστηκε ν' άκολουθήση τό γεροντοπαλλήκαρο.

Φύγανε την άλλη μέρα με τό πρώτο τραίνο. Ήτανε άνοιξη, Μάρτης. Ο Παναγός, που είχε κουβαλήσει τις βαλί-τσες; τους στο σταθμό, κ' ήτανε λυπημένος γιατί έ-χανε τό καθημερινό γλέντι των καυγάδων, ζάχουσε μόνυχος τώρα βλέποντας τό τραίνο να χάνεται στο στρήψιμο της δενδροστοιχίας, με τόν καπνό που άνε-μίζοτανε σά μαύρο λούφι...

Ο Γκάμπιαρς δέν ξανάφθε πια στον τόπο. Τόν ίδιο κεινο χρόνο βήκε τό θάνατο και μάλιστα δρα-ματικό, στην γεντείρα. Άπό πηγή οίγουρη μαθεύτη-καν τά περιστατικά:

Ή Ρουμάνια τόνε παρήτεσε άμέσως μόλις πάτησε τό πόδι της στη Μασσαλία. Και κεινος, ταξιδεύον-τας έδω και κει, προσπαθώντας να τήνε ξεχάση, δέν εύρισκε πουθενά ήσυχία.

Μιά νύχτα που ταξίδευε με τό έξπρές από την Γαλλία στην Έλβετία κ' ήταν ολόμοναχος στο βαγ-κόν-λί, καθώς τό τραίνο περνούσε τη σήραγγα του Σερπλόν, ο Γκάμπιαρς έξυπνησε άπότομα από ένα κα-κό όνειρο, και σαστισμένος, μσοκοιμισμένος άκόμα, άνοιξε τό πα-ρόθυρο κ' έσκυψε έξω. Στη στιγμή τό κεφάλι του χτύπησε με φο-βερή όρη σε κάποια σιδερένια κολώνα. Ή κολώνα του τό πήρε, σά σπαθί. Τό πρωί, ο ύπάλληλος του βαγονιού βήκε τό κορμί του βουτηγμένο στο αίμα, σχεδόν άκέφαλο. Όλο τό επάνω μέρος του κρανίου είχε φύγει...

Όταν τό τραίνο σταμάτησε στη Μπύζγκ—τη μικρή τελωνειακή πόλη της Έλβετίας—τό άθλιο κορμί παραδόθηκε από τόν καπο-τραίνο στις άρχές, που φρόντισαν να εξακριβώσουν την ταυτότητά του, από τά χαρτιά που βήκαν επάνω του, και να τόνε θάψουν. Κανένας όμως δέν νοιάστηκε να μαζέψη και τό κρανίο που είχε πέσει μέσα στο σκοτεινό τούνελ.

Πέροι, ύστερ' από πολλά χρόνια, πήγα στην πατρίδα του Γκά-μπιαρ. Βήκα τη βίλλα του άγνωρίστη. Την άγόρασε από καιρό κάποιος έργοστασιάρχης και τήν έκανε φάμπρικα με διάφορες απο-θήκες και παρατηρήματα γύρω. Φτάνεινε κονσέρβες σε κονιά: Ντομάτες, κολομβάκια, πύριμες... Τίς δροσερόφυλλες καρυξές τις έκοψε σύρριζα, καθώς και τά περισσότερ' άλλα δέντρα, φύτεψε λαχανικά στα παρτέρια, τόν έκανε άγνωριστο τόν κήπο.

Μά πίσω από τό μαντρότοχο γογγύινε πάντα τό κυριαρχία του γεγοντικού κοιμητηριού, κ' ο παλιός ευκάλυπτος, στη γωνία του περβολιού, ρίχνει τό κλωνάριο του μακρόφυλλα κατά τη γής. Όμως, κανένα σημάδι δε δείχνει πώς εκεί κάπου βρίσκεται ο τά-φος της μικρής Γλαπωνέζας, με τά λουξά, λυπη-μένα μάτια.
1928

Στέφ. Δάφνης

ΣΚΕΥΕΙΣ

Δέν υπάρχει μεγαλειότερη λύπη παρά να θυ-μάται κανείς τόν εύτυχιόμενο του καιρό, όταν είνε δυστυχιόμενος.

Dante

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΥΚΑ - ΜΗΛΑ

Του κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου

Μία φορά έγινε και δάσκαλος, αλλά τό επάγγελμα τούτο διή-κεσε πέντε λεπτά, όσον και τό σχολείο μου!

Είς τό χωρίον δηλαδή Σπάτα, που έχουν ιδιοκτησίες μερικοί συγγενείς της μητρός μου προσεκλήθη ένα Σεπτεμβριον να μείνω κοντά τους χάριν άναρχικής δυό-τρεις ήμέρες.

Την πρώτην ήμέρα είδα πώς τραγουδι οι χωρικοί, πώς πατούν τόν εύώδη οίον, πώς στην έκκλησιά του χωριού, τό βράδυ είδα τόν γυναικειον κόσμο του χωριού και... κοιμήθηκα με τίς κόττες!

Την δεύτερη ήμέρα, πρωί—πρωί έγύρισα όλο τό χωριό και τά πέριξ και «οία και θράξαι». Έκάθησα λοιπόν στο πεζούλι του σπιτιού και έσοκεπτόμουν πώς θα περάση όλη ή άλλη μέρα...

Έξαφνα βλέπω να περνά, ένα μικρό κατάχοντρο, κατακόκκινο χωρικότακι, με καταγάλανα, έκφραστικά, χωρίς νοημοσύνη, καται-κίσια μάτια.

Κρατούσε ένα κομμάτι ψωμί κ' έτρωγε με πολλήν όρεξη.

Νά! άσολία έσκέφθηκα.

— Έλα δω μου, ξεόσεις γραμμата; τό ρώτησα.

— Ξέρω, μου άποκριθήκε.

— Που διαβάξεις τώρα;

— Στο άλφαβητάριο.

— Άντε φέρ' το γρήγορα να σε διαβάσω και θα σου δώσω και μιά δεκάρα.

Και έπειδή έδίδατσε:

— Νά πάρε τη μιά πεντάρα μπρός κ' ύστερα παίρνεις και την άλλη.

Σε δυό λεπτά της ώρας έπανήλθε με τό άλφαβητάριο του στο χέρι.

— Ως που έχεις φθάσει μωρέ!

— Ως έδω.

— Για σου! Πρόσεξε λοιπόν! Σδ...δ; Σδ! του έσυλλάβισα.

— Σδ! (έπανέλαβε και αυτό).

— Κά...ά; Κά!

— Κά!

— Πές τό τώρα όλο μαζί. Σδκα.

— Μήλα! (μου φωνάζει αυτό μ' ένα βραχύτατο λάμδα).

— Όχι μωρέ Μήλα! Σδ...κα. Σδ...κα...κα. Σδ...κα!

— Μήλα (αυτό πάλιν).

Δέν ήχασα άκόμα την ύπομονή αλλά άναφα όλος.

— Μωρέ παιδι για πρόσεξε καλά!

Και γίνεται ή τρίτη άπόπειρα:

— Μήλα (αυτό και πάλιν).

Τώρα χάνω πια την ύπομονή μου, του τρωθώ ένα γιακά και τό στέλνω στο διάβολο.

Έτσι διέλυσα τό σχολειον μου και δέν ξανάκαμα πια τόν δάσκαλο.

Δ. Γρ. Καμπούρογλου

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο πρώτος άναρχικός

Ο πρώτος, από τούς άρχαίους Έλληνας φιλοσόφους, που έδι-δαξε συστηματικώς την κατάργηση της ήθικης και της θρησκείας, ήταν ο Θεόδωρος, μαθητής του Άριστίππου, ο έπιχαλούμενος «άσεβής».

Ο Θεόδωρος έδίδασκεν ότι Θεοί δέν υπάρχουν, άλλ' ότι έπνο-ήθησαν από την ανθρωπινή μορία! Οτι ή κοινωνία και ή οίκογέ-νεια κατεσκευάσθησαν από τούς κνηρούς, ότι ή ιδιοκτησία είνε δικαιολογημένη άδικία, ότι ή φίλια δέν χρησιμεύει σε τίποτε, για-τι μεταξύ τών άνοήτων μόν δέν υπάρχει, οι δε σοφοί δέν έχουν ανάγκη φίλων γιατί είνε αυτάρκεις, ότι ο φρόνιμος δέν πρέπει να διακινδυνεύη τη ζωή του για την πατρίδα του, γιατί άλλη πα-τρίδα δέν έχουμε παρά τόν κόσμο, και δέν υπάρχει τίποτα μωρότε-ρον από τό να θυσιάζεται κανείς για ένα πλήθος άφρόνων! Τέλος ο Θεόδωρος έδίδασκεν ότι δέν υπάρχει κανόν και ότι οι άνθρωποι εχάρισαν αυθαίρετως τις πράξεις σε κακές και σε καλές, για λό-γους συμφέροντος!

Τόν Θεόδωρον, γ' αυτά τά επικίνδυνα διδάγματα του, οι Κυ-ρηναίοι τόν έξώρισαν, και τόν έφιλοξένησαν ο Πτολεμαίος, ο Λά-γος στην Άλεξάνδρεια, έως ότου—καθώς άναφέρει ο Ίφικράτης— ο πρόδρομος αυτός των άναρχικών, καταδικασθείς σε θάνατο, έπιε τό κώνειο και παράδωσε τό πνεύμα!...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Ο έρως δέν είνε παρά τύχη!...

Rostand

Ή εύτυχία είνε... να μην έλξης γεννηθή.

Shamespuan